
В. ЖУРАВЕЛЬ

професор Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,
доктор юридичних наук,
член-кореспондент НАПРН

УДК 343.98

Проблеми періодизації досудового розслідування

У статті, з урахуванням норм чинного кримінального процесуального законодавства України та положень загальної теорії криміналістики, розглянуто сучасні наукові підходи до визначення періодизації досудового розслідування. Запропоновано авторський варіант виокремлення етапів досудового розслідування, наведено критерії цієї періодизації, показано її роль для формування рекомендацій з організації розслідування кримінальних правопорушень.

Ключові слова: кримінальний процес; стадії кримінального процесу; досудове розслідування; етапи досудового розслідування; вихідний, початковий, наступний та завершальний етапи.

Проблема періодизації досудового розслідування в теорії криміналістики і передусім в організаційно-тактичному аспекті завжди визнавалася актуальною і важливою, оскільки кожний етап розслідування визначає власне коло стратегічних і тактичних завдань, засобів їх вирішення, напрямів діяльності слідчого. Зазначена проблематика виступала предметом дослідження багатьох науковців – як криміналістів, так і процесуалістів, при цьому ними висловлювалися різні позиції, на що зверталась увага в літературних джерелах [1, с. 102, 103]. Так, М. П. Ябло-

ков пропонує виділяти початковий, наступний і заключний етапи [2, с. 488], А. Ф. Волобуєв [3, с. 171–182] і Г. Ю. Жирний [4, с. 165] – лише початковий і наступний, а серед аргументів своєї позиції науковці зазначають, що процесуальні дії, пов'язані із завершенням провадження по справі, не спрямовані на розслідування злочинів, збирання й перевірку доказів.

Відсутність однаковості серед учених-криміналістів стосовно визначення етапності процесу досудового розслідування зумовлена низкою чинників. Складність розв'язання цієї

проблеми полягає в тому, що за своєю природою процес розслідування є безперервним, незважаючи на дискретний характер отримання даних про обставини вчинення злочину. При цьому під етапом розслідування розуміють такий його елемент, що являє собою взаємозв'язану систему дій, об'єднаних єдиним завданням, умовами виконання, специфікою криміналістичних прийомів [5, с. 86].

Слід зазначити, що з набуттям чинності Кримінальним процесуальним кодексом України 2012 р. (далі – КПК України) процедура виокремлення етапів досудового розслідування суттєво ускладнилася. Це пов'язано передусім із відмовою вітчизняного законодавця від дослідчого кримінального процесу взагалі і стадії порушення кримінальної справи зокрема. Ці новели внесли істотні зміни в організацію початку досудового розслідування кримінальних правопорушень. Ідеться про інше розуміння порівняно з положеннями КПК України 1960 р., приводів і підстав відкриття кримінального провадження (порушення кримінальної справи), а отже, і необхідності проведення перевірочних заходів щодо визначення ознак складу злочину (ст. 97 КПК 1960 р.), можливості судового оскарження відкриття кримінального провадження і початку кримінального переслідування щодо конкретної особи та ін.

Скасування інституту порушення кримінальної справи як певної гарантії обґрунтованості кримінального переслідування було неоднозначно сприйнято науковцями й практиками. Окремі з них надали позитивну оцінку цим

кримінальним процесуальним новелам і вважають їх кроком уперед [6, с. 2–6], інші висловлюються більш стримано [7, с. 41–56] або відверто критично. Зокрема, А. Ф. Волобуєв вбачає в цьому руйнацію не лише власне теоретичних конструкцій, а й руйнування певного алгоритму діяльності органів досудового розслідування та оперативного-розшукових підрозділів, який складався упродовж багатьох десятиріч, де перевірка заяв і повідомлень виступала своєрідним «фільтром» для хибних і помилкових заяв. Більше того, на переконання науковця, в суспільстві, де постійно виникають соціальні конфлікти, сторони яких часто намагаються залучити правоохоронні органи й використати їх можливості для досягнення своєї не завжди законної мети, спрощений механізм запуску кримінального переслідування є недопустимим [8, с. 237–240].

Дійсно, однією із суттєвих новацій КПК України 2012 р. слід визнати відмову від процедури порушення кримінальної справи, де приводи й підстави служили певним фільтром розмежування дій злочинного характеру від інших правопорушень. Намагання законодавця мінімізувати можливість необґрунтованої відмови в порушенні кримінальної справи та прояву зловживань із боку посадових осіб правоохоронних органів до певної міри зрозумілі, але надмірно спрощена процедура відкриття кримінального провадження має й свої суттєві недоліки. По-перше, внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань усіх заяв та повідомлень, у яких містяться лише загальні відомості, та й ті, що викладені в інтер-

претації заявника, вказуючи на ознаки вчиненого кримінального правопорушення (навіть не завжди персоніфіковані і без належного повідомлення заявника про кримінальну відповідальність), призводять до значного збільшення кількості матеріалів, що перебувають у провадженні слідчого. У свою чергу, інтенсифікація праці слідчого, прокурора не сприяє об'єктивності та повноті процесу дослідження інформації, що надійшла, через елементарне зайве навантаження. По-друге, законодавцем не передбачено обов'язкової процедури повідомлення осіб (фізичних або юридичних), щодо яких розпочато кримінальне провадження, тобто йдеться про запровадження ідеї конфіденційності досудового розслідування, що суперечить принципам гласності та відкритості кримінального судочинства. По-третє, чинним кримінальним процесуальним законодавством не передбачено можливості судового оскарження процедури відкриття кримінального провадження і початку досудового розслідування, що також не сприяє дотриманню прав і законних інтересів його учасників, можливості доступу до судового захисту. Чомусь український законодавець апріорі поставив у нерівний доступ до судового захисту заявника і суб'єкта, щодо якого розпочато кримінальне провадження (навіть якщо воно розпочато за фактом, а не щодо особи). Стаття 303 КПК України надає право лише заявнику оскаржити в судовому порядку бездіяльність слідчого, прокурора стосовно невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Такого

роду вибірковість прямо порушує конституційні права громадян на судовий захист.

Якщо ж вітчизняний законодавець вважає, що відкриття кримінального провадження і початок кримінального переслідування слід розглядати як звичне, повсякденне явище для кожного громадянина нашої держави, то такий підхід уявляється вкрай небезпечним. Він може призвести (і вже призводить) до приниження честі й гідності чесних, принципових громадян, підприємців, бізнесменів, державних службовців. Спрощеність завжди кореспондує з можливістю і спокусою відкриття кримінального провадження і початком кримінального переслідування щодо небажаних осіб, здійсненням рейдерських захоплень та перерозподілом власності, зведенням рахунків із конкурентами, тим більше в умовах звісного рівня корумпованості судових та правоохоронних органів.

Щодо виокремлення етапів досудового розслідування в контексті положень чинного кримінального процесуального законодавства України, то в наукових джерелах почали з'являтися пропозиції з розв'язання цієї проблеми. Так, В. В. Вапнярчук виділяє три етапи досудового розслідування. «Перший етап, на думку науковця, – це розслідування, яке проводиться за фактом виявлення події, що містить ознаки кримінального правопорушення, відносно невизначеного (загального) кола осіб (коли ще не встановлено особу, причетну до його вчинення (підозрюваного)). Основною метою цього етапу досудового розслідування є встановлення наявності або відсутності події кримі-

нального правопорушення, виявлення і викриття особи, винної в її вчиненні. Другий етап досудового розслідування має місце тоді, коли на підставі аналізу (оцінки) сукупності зібраних у провадженні доказів, на думку слідчого, прокурора встановлена особа, причетна до вчинення кримінального правопорушення й вона повинна бути притягнута до кримінальної відповідальності. Призначенням цього етапу є повідомлення по підозру особі, яка, на думку суб'єктів сторони обвинувачення, причетна до вчинення кримінального правопорушення, тобто він по суті збігається з процедурою письмового повідомлення про підозру. Третій етап досудового розслідування проводиться щодо конкретної особи (підозрюваного). Він починається після вручення особі письмового повідомлення про підозру і завершується складанням обвинувального акта та наступним зверненням з ним до суду» [9, с. 344].

Як видається, у запропонованій В. В. Вапнярчуком моделі виокремлені періоди здебільшого нагадують ситуації (умови) розслідування, аніж етапи як відрізок часу, частина шляху. Крім того, в цій моделі абсолютно не враховано ситуацію, коли відкриття кримінального провадження розпочинається на підставі затримання особи, причетної до вчинення кримінального правопорушення (статті 207, 208 КПК України).

Не можна погодитись із категоричністю суджень і В. О. Малярової щодо поділу процесу розслідування на три етапи: початковий, наступний і завершальний і тими аргументами, які наводяться на користь цієї періодизації. Зо-

крема, В. О. Малярова наголошує, що початковий етап розслідування починається з моменту прийняття слідчим первинної інформації про подію злочину і закінчується прийняттям ним рішення про повідомлення конкретній особі про підозру [10, с. 17]. Із приводу цього вважаємо за доцільне зауважити, що згідно зі ст. 214 КПК України кримінальне провадження розпочинається з моменту внесення слідчим, прокурором необхідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань і для цього у них є 24 години (а не з моменту отримання слідчим первинної інформації, як про це пише цитований автор). Окрім того, у запропонованій моделі періодизації етапів розслідування також не враховано ситуацію, коли особу затримано в порядку статей 207, 208 КПК України, тобто коли йдеться про очевидний злочин. У цьому випадку закон вимагає від слідчого, прокурора здійснити повідомлення про підозру затриманій особі негайно упродовж 24 годин. Якщо слідувати логіці В. О. Малярової, то в такому разі початковий етап розслідування буде реалізовуватися протягом однієї доби, з чим не можна погодитися.

Більш ускладнену періодизацію етапів досудового розслідування з урахуванням специфіки прийняття певних процесуальних рішень пропонує В. М. Шевчук. Він виокремлює дві моделі періодизації з умовними назвами: диференційована і синтезуюча. Перша включає в себе початковий і наступний етапи розслідування в усталеному їх розумінні, тобто початковий етап розпочинається з моменту занесення заяви або повідомлення про вчинення

кримінального правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ст. 214 КПК України) і завершується повідомленням про підозру (ст. 276 КПК України). Головним завданням цього етапу є відшукання достатніх доказів для оголошення підозри особі у вчиненні злочину. На виконання цього завдання мають бути спрямовані й тактичні операції, що проводяться. Наступний етап у розглядуваній моделі періодизації розпочинається з вручення особі письмового повідомлення про підозру (ст. 278 КПК України) і триває до закінчення досудового розслідування і внесення прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань необхідних відомостей. Цей етап за своєю сутністю є підсумковим, спрямованим на формування належної доказової бази, яка надає підстави прокурору в найкоротший строк після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій: 1) закрити кримінальне провадження; 2) звернутися до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності; 3) звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру (ст. 283 КПК України). Формування належної доказової бази передбачає необхідність у вирішенні різноманітних завдань розслідування, у тому числі й тактичної спрямованості, засобами розв'язання яких виступають відповідні тактичні операції.

На думку В. М. Шевчука, можлива й інша модель періодизації етапів розслідування, умовно названа синтезуюча. За цією моделлю два зазначених са-

мостійних етапи об'єднуються в один, оскільки процес кримінального провадження розпочинається з повідомлення особі про підозру у випадках її затримання на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення або при обранні до особи одного з передбачених законодавством запобіжних заходів (ст. 276 КПК України) і припиняється із закінченням досудового розслідування і внесенням прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань необхідних відомостей. Такого роду синтезуючий, інтеграційний етап поєднує в собі всю сукупність завдань, які необхідно вирішити під час досудового розслідування, а також рекомендації з обрання оптимальних шляхів і засобів їх розв'язання [11, с. 252, 253].

На відміну від наведених позицій Г. В. Москаленко стверджує, що межі етапів досудового розслідування визначає слідча ситуація, характер завдань розслідування та фактичні можливості виявлення й фіксації доказової інформації, а не те чи інше процесуальне рішення [12, с. 14, 15]. На підставі цього вона виокремлює такі етапи та підетапи розслідування злочинів: початковий та подальший, з поділом останнього як найскладнішого та найтривалішого на три підетапи: підетап аналітичної роботи слідчого, робочий та заключний [12, с. 8].

Вважаємо, що викладені Г. В. Москаленко пропозиції мають дискусійний характер і не вирішують у повному обсязі проблеми періодизації досудового розслідування. Зокрема, викликає заперечення відмова від урахування певних процесуальних рішень для ви-

окремлення періодів розслідування, наприклад, таких як повідомлення про підозру, призупинення або відновлення провадження, обрання запобіжного заходу тощо. Ці процесуальні рішення є визначальними і не можуть не позначатися на русі кримінального провадження, послідовності збирання доказової інформації. Штучним виглядає й розподіл на підетапи розслідування. Як видається, аналітична робота слідчого здійснюється на кожному з етапів розслідування, а тому її обмеження в одному підетапі є нелогічним.

З огляду на викладене вважаємо за доцільне запропонувати такі концептуальні підходи до вирішення проблем періодизації досудового розслідування. По-перше, треба виходити з того, що кримінальне провадження має чітко визначену внутрішню структуру, елементами якої виступають стадії та етапи, причому перші є більш об'ємними, включають у себе певну кількість етапів, а тому їх не можна ототожнювати і використовувати як синоніми. На сьогодні в кримінально-процесуальній літературі виокремлюють такі стадії кримінального процесу: 1) досудове розслідування; 2) підготовче провадження; 3) судовий розгляд; 4) провадження в суді апеляційної інстанції; 5) провадження в суді касаційної інстанції; 6) виконання судових рішень; 7) провадження у ВСУ; 8) провадження за нововиявленими обставинами [13, с. 23]. Із наведеного випливає, що досудове розслідування є самостійною стадією кримінального провадження, яка розпочинається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР і закінчується за-

криттям кримінального провадження або направленням до суду обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності (п. 5 ст. 3 КПК України). І лише в межах цієї стадії можна виділяти певні етапи як ознаки послідовного руху кримінального провадження, процедури збирання доказів.

По-друге, дослідження в зазначеній царині знань надають підстави стверджувати про існування декількох підходів до визначення етапів досудового розслідування, які умовно можуть бути названі: 1) нормативний, за яким виокремлення певних етапів пов'язано з прийняттям відповідних процесуальних рішень; 2) ситуалогічний, де періодизація залежить від ситуацій, що виникають, і специфіки тих завдань, які необхідно розв'язати; 3) змішаний, тобто нормативно-ситуалогічний, що передбачає поєднання цих двох попередніх підходів і дозволяє розглядати його як більш уніфікований.

Аналіз процесуальної і криміналістичної літератури показує, що на визначення періодизації розслідування кримінальних правопорушень позначаються як слідчі ситуації і завдання, так і відповідні процесуальні рішення, які приймають слідчий, прокурор у ході здійснення кримінального провадження. Тобто при визначенні етапів розслідування необхідно враховувати ці два чинники.

По-третє, у періодизації досудового розслідування можливим є виокремлення таких етапів: 1) відкриття кримінального провадження (вихідний

етап); 2) початок кримінального провадження (початковий етап); 3) продовження кримінального провадження (наступний етап); 4) завершення кримінального провадження (завершальний етап).

Щодо відкриття кримінального провадження як самостійного етапу досудового розслідування, то доцільність його виокремлення зумовлена специфікою процесуальних дій, із провадження яких розпочинається досудове розслідування, колом суб'єктів, які беруть участь у здійсненні цих дій (слідчий, прокурор, заявник та ін.), характером вихідних завдань, що підлягають розв'язанню, потребою у визначенні головних напрямів діяльності слідчого. Інакше кажучи, зазначена діяльність відповідає критеріям самостійного провадження, оскільки є системою процесуальних дій у межах кримінальної процесуальної форми досудового провадження, які зумовлюють виникнення певної сукупності процесуальних відносин та спрямовані на виконання єдиного завдання, й цілком правомірним є розуміння і дослідження цієї діяльності саме як самостійного провадження [9, с. 334].

Вихідний етап обмежується моментом внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ЄРДР). Як зазначають В. Д. Берназ та Н. В. Неледва, «рішення про початок досудового розслідування фактично прирівнюється до внесення до реєстру відповідних відомостей, що можуть свідчити про вчинене кримінальне правопорушення» [14, с. 63].

Джерелами таких відомостей виступають:

– заяви потерпілих, тобто осіб що безпосередньо постраждали від неправомірних дій правопорушників;

– заяви (повідомлення) заявників (ст. 60 КПК України), тобто поінформованих осіб (родичі, близькі, знайомі, колеги потерпілого, лікарі швидкої медичної допомоги або приймальних відділень лікарень, пересічні громадяни, що стали очевидцями протиправних діянь, та ін.);

– повідомлення (рапорт, протокол, акт) уповноважених осіб, зокрема тих, хто здійснював відомчу перевірку, розслідування нещасного випадку на виробництві, затримання особи, що підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (ст. 208 КПК України);

– оприлюднені в засобах масової інформації або в документальних кіночи відеофільмах, Інтернеті повідомлення про факти протиправних дій;

– рапорти (акти перевірок) прокурорів за результатами здійснення наглядових функцій;

– рапорти співробітників оперативних підрозділів за результатами проведення заходів, передбачених Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», спрямованих на виявлення фактів неправомірних дій із боку окремих фізичних та юридичних осіб;

– рапорти слідчих про безпосереднє виявлення ними ознак кримінальних правопорушень під час здійснення іншого досудового розслідування, тобто преюдиціальні відомості.

Початковий етап досудового розслідування, його межі, характер тактичних завдань залежать від обставин відкриття кримінального проваджен-

ня, де можливі дві вихідні ситуації: 1) провадження відкрито за фактом виявлення події, що містить ознаки кримінального правопорушення, відносно невизначеного (загального) кола осіб (коли ще не встановлено особу, причетну до його вчинення (підозрюваного); 2) провадження відкрито по відношенню до конкретної особи на підставі її затримання в порядку статей 207, 208 КПК України.

На цей час перший варіант (неперсоніфікований) вважається найбільш поширеним різновидом початку кримінального провадження, метою якого є встановлення наявності або відсутності події кримінального правопорушення, відшукування достатніх доказів для оголошення підозри особі у вчиненні злочину (ст. 276 КПК України). Здійсненням цієї процесуальної дії й завершується розглядуваний етап.

У тих випадках, коли відбулося затримання підозрюваного та оголошення йому повідомлення про підозру протягом 24 годин з моменту затримання, головне завдання слідчого, прокурора полягає у доведенні причетності цієї особи до вчиненого кримінального правопорушення і підтвердження обґрунтованості здійсненого повідомлення про підозру. На розв'язання цього завдання спрямовані всі першочергові слідчі (розшукові) дії, що провадяться на початковому етапі розслідування.

Після виконання відповідних процесуальних рішень і розв'язання початкових завдань розслідування переходить до свого наступного етапу, який пов'язаний із збиранням необхідних доказів встановлення винуватості особи і в подальшому завершенням досудового розслідування (ст. 283 КПК України).

Список використаної літератури

1. Журавель В. А. Криміналістичні методики: сучасні наукові концепції : монографія / В. А. Журавель. – Х. : Вид. агенція «Апостіль», 2012. – 304 с.
2. Яблоков Н. П. Общие положения криминалистической методики расследования преступлений / Н. П. Яблоков // Криминалистика : учеб. для вузов / отв. ред. Н. П. Яблоков. – М. : БЕК, 1995. – С. 481–492.
3. Волобуев А. Ф. Проблеми методики розслідування розкрадань майна в сфері підприємництва / А. Ф. Волобуев. – Х. : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. – 336 с.
4. Жирний Г. Ю. Структура окремих криміналістичних методик розслідування певних категорій злочинів / Г. Ю. Жирний // Актуальні проблеми сучасної криміналістики : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. : у 2 ч. Ч. 2. – Сімф. : Доля, 2002. – С. 164–167.
5. Лузгин И. М. Методологические проблемы расследования / И. М. Лузгин. – М. : Юрид. лит., 1973. – 215 с.
6. Грошевой Ю. М. Новый этап развития уголовно-процессуального законодательства Украины / Ю. М. Грошевой, О. В. Каплина // Уголовное судопроизводство. – 2013. – № 1. – С. 2–6.
7. Белкин А. Р. Возбуждение уголовного дела в Украине и России / А. Р. Белкин // Криминалист первопечатный. – 2014. – № 8. – С. 41–56.
8. Волобуев А. Ф. Проблемні питання початку досудового розслідування / А. Ф. Волобуев // Актуальні проблеми кримінального права, процесу та криміналістики : матеріали V міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю Нац. акад. прав. наук України, 1 листоп. 2013 р., м. Одеса. – О. : Фенікс, 2013. – С. 237–240.
9. Вапнярчук В. В. Досудове провадження. Глава 14 / В. В. Вапнярчук // Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін. ; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – С. 332–364.

10. МалярOVA В. О. Теоретичні основи формування та реалізації методики розслідування злочинів проти моральності у сфері статевих стосунків : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / В. О. МалярOVA. – Х., 2014. – 40 с.
11. Шевчук В. М. Тактичні операції у криміналістиці: теоретичні засади формування та практика реалізації : монографія / В. М. Шевчук. – Х. : Вид. агенція «Апостіль», 2013. – 440 с.
12. Москаленко Г. В. Етапи розслідування злочинів: криміналістичний аналіз : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Г. В. Москаленко. – О., 2013. – 20 с.
13. Грошевий Ю. М. Поняття, типи та система кримінального процесу. Кримінальні процесуальні форма, функції та гарантії. Глава 1 / Ю. М. Грошевий // Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін. ; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – С. 7–27.
14. Берназ В. Регламентация початку досудового розслідування як основа кримінально-процесуального провадження / В. Берназ, Н. Неледва // Вісн. прокуратури. – 2013. – № 1. – С. 62–65.

Стаття надійшла до редколегії 12.06.2014.

Журавель В. Проблемы периодизации досудебного расследования

В статье с учетом норм действующего уголовного процессуального законодательства Украины и положений общей теории криминалистики рассмотрены современные подходы к определению периодизации досудебного расследования. Предложен авторский вариант выделения этапов досудебного расследования, изложены критерии этой периодизации, показана ее роль в формировании рекомендаций для организации расследования уголовных правонарушений.

Ключевые слова: уголовный процесс; стадии уголовного процесса; досудебное расследование; исходящий, первоначальный, последующий и заключительный этапы.

Zhuravel V. Problems of division into periods of pre-trial investigation

In the article, taking into account the norms of current criminal procedural legislation of Ukraine and positions of general theory of the criminalistics, modern scientific goings to determination of division into periods of pre-trial investigation is considered. The marked problem always confessed actual and impotent, as every stage of investigation determines the own circle of strategic and tactical tasks, facilities of their permission, directions of activity of investigator.

At finding out of division into periods of pre-trial investigation it is necessary to go out from that criminal realization has a severe certain underlying structure the stages and stages come forward as elements of that, thus the first are a more volume, include for itself the determined amount of the stages, and that is why they cannot be equated and use as synonyms. Pre-trial investigation confesses as the stage of criminal process and exactly within the limits of this stage it follows to distinguish the certain stages, as signs of successive motion of criminal realization, procedure of assembly of proofs.

For today it is possible to distinguish such going near determination of the stages of pre-trial investigation : 1) normative after that the selection of the certain stages is related to the acceptance of corresponding judicial decisions; 2) situation-logical, where a division into periods depends on situations, that arise up specifics of those tasks, that must be untied; 3) mixed, in other words normative and situation-logical, that foreseen combination of the marked approaches and allows to examine its as more compatible.

Among the stages of pre-trial investigation it is expedient to distinguish: 1) opening of criminal execution (outgoing stage); 2) beginning of criminal execution (initial stage); 3) continuations of criminal execution (next stage); 4) completions of criminal execution (finishing stage).

Keywords: criminal procedure; stages of criminal procedure; pre-trial investigation; stages of pre-trial investigation; outgoing, initial, next and finishing stages.